

Enid Blyton

Slávná 5

NEZAHÁĽA

Slávná 5

Slávna 5

NEZAHÁĽA

Enid Blyton®

slovar

Enid Blyton: FIVE HAVE PLENTY OF FUN
THE FAMOUS FIVE. Five Have Plenty of Fun
© 1954 Hodder & Stoughton Limited.
Translation entitled: Päťka nezahála
© 2016 Hodder & Stoughton Limited.
Translation by Mária Klenková 1995, 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2023

The Famous Five[®], Five Go[®], Enid Blyton[®] and
Enid Blyton's signature are registered trade marks
of Hodder & Stoughton Limited.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5635-9
www.slovart.sk

Obsah

1. Na Kirrinovskej chalupe.....	7
2. Nočný návštevník.....	15
3. Otravná novina.....	23
4. Berta.....	31
5. Ráno.....	39
6. Trocha zmätku.....	47
7. Porada.....	55
8. Premena.....	63
9. Nečakaný telefonát.....	71
10. Záhada.....	79
11. Znova na Kirrinovskom ostrove.....	87
12. Podozrivá záležitosť.....	95
13. Šok.....	103
14. Kde je George?.....	111
15. Objavy v lese.....	119
16. Jo!.....	127
17. Gringov jarmok.....	136
18. Bodliak.....	144
19. Dobrodružný plán.....	152
20. Vzrušujúce chvíle.....	160
21. Prekvapujúci zvrat.....	168
22. „Tieto decká sú fakt pefektné!“.....	176

1.

Na Kirrinovskej chalupe

„Mám pocit, že sme tu už aspoň mesiac!“ zvolala Anna, povystierala sa na teplom piesku a zaborila si doň chodidlá. „A pritom sme sa tu ešte ani neohriali!“

„Máš pravdu. Zvláštne, no v Kirrine sa fakt hneď cítime ako doma,“ poznamenal Dick. „Prišli sme iba včera, ale vidí sa mi, že sme tu už celú večnosť. Zbožňujem tento flek.“

„Dúfam, že nám počasie vydrží. Mohlo by byť pekne. Do konca prázdnin máme ešte tri týždne,“ uvažoval Julian a odkotúľal sa od Tima. Pes dobie-dzal, labou sa dožadovoal pozornosti. „Daj pokoj, Timmy. Máš priveľa energie. Pochop, už sme sa kúpali, hrali s loptou, bežali opreteký – naozaj si sa nemal kedy nudiť. Vieš čo, choď sa pohrať s krabmi!“

„Hav!“ ozval sa znechutene Timmy a nastražil uši. Z promenády k nemu doľahlo známe *cililing*. Vzápätí znova zabrechal.

„Stavím sa, že začul zmrzlinára,“ ozval sa Dick. Má niekto chuť na zmrzlinu?“

Všetci mali, a tak Anna vyzbierala peniaze a s Timom v päťkách odbehla po studenú pochúťku. O chvíľu bola späť aj s piatimi porciami a so štvornohým sprievodcom, čo na ňu celú cestu nedočkavo vyskakoval.

„Neviem si predstaviť nič lepšie než vylihovať na horúcom piesku, vyhrievať sa na slniečku a lízať zmrzlinu s pocitom, že máme ešte tri týždne prázdnin, a nie hocijakých, ale kirrinovských!“ nadchýnal sa Dick.

„Slovom, parádička,“ zasmiala sa Anna. „Škoda, George, že tvoj otec dnes čaká hostí. Čo sú to za ľudia? Treba sa prezliecť ku stolu?“

„Asi nie,“ usúdila George. „Timmy, veď ty si tú zmrzlinu zhltol naraz! Škoda jej. Takto si ju nevychutnáš!“

„A kedy má prísť tá vzácna návšteva?“ spýtal sa Dick.

„Tuším o pol jednej,“ ozvala sa George. „Prídu na obed, no otec, našťastie, povedal mame, že si neželá, aby pri stole mliaskala celá armáda detí. Mama teda rozhodla, že stačí, keď sa iba ukážeme, pozdravíme hostí a hneď sa zasa vyparíme s jedlom na piknik.“

„Nápad za milión. Musím sa poďakovať tvojmu otcovi. Fakt mu to myslí,“ prikyvoval Dick. „Prídu za ním vedci?“

„Uhm. Dvaja. Oco s nimi pracuje na nejakom závratnom projekte,“ oznamovala George. „Jeden

z nich vynašiel čosi fantastické. Je to, skrátka, génius.“

„A nevieš náhodou, čo také?“ zatiahol lenivo Julian a nastavil ruku, aby mu Timmy olízal lepkavé prsty. „Azda len nie nejakú kozmickú loď, s ktorou stihneme stráviť víkend na Mesiaci? Alebo, nedajbože, nejakú novú bombu a či...“

„Nie, nie. Niečo, čo nám dá teplo, svetlo a vôbec energiu za bagatel!“ zvolala George. „Oco sa nadchýnal, že je to najjednoduchší a najlepší spôsob, aký kto kedy vymyslel. „Nazval ho ‚darom pre ľudstvo‘ a prízvukoval, že mu je čťou podieľať sa na tom projekte.“

„Strýko Quentin je veľmi múdry, však?“ nadhodila Anna. Georgin otec bol Julianovým, Dickovým a Anniným strýkom. George, vlastne Georgina, mala teda dvoch bratrancov a jednu sesternicu. A všetci sa zasa raz zišli v Kirrine, aby si tu užili posledné tri týždne prázdnin.

Georgin otec bol vskutku múdra hlava. George si však zavše želala mať celkom *obyčajného* rodiča – otca, čo by si s nimi zahral kriket alebo tenis a nevybuchoval od zlosti, keď vykrikujú, smejú sa či žartujú. Slávny vedec sa netajil, že mu hluk ide na nervy, a veru nevyskakoval od radosti, keď Georgina mama trvala na tom, že George potrebuje rovesníkov, a pozvala na Kirrinovskú chalupu Juliana, Dicku a Annu.

„Už sa teším na ten hurhaj! Tie decká sú otravne hlučné! Vidím, že sa zašijem do pracovne a nevystrčím ani nos!“

„V poriadku, milý môj, ako myslíš,“ prikyvovala. „Zaši sa, ak sa ti to páči. No nemusím ti azda vraviť, že decká budú prakticky celý deň vonku. Pochop, že George potrebuje spoločnosť a Julian, Dick a Anna sú zlaté deti. George sa na nich vždy veľmi teší.“

Štvorica detí sa veľmi usilovala nepohnevať si vedátora. Bol nesmieme prchký a reval ako pavian, keď ho napálili. Nie nadarmo Julian zdôrazňoval, že strýko Quentin *nemôže* za to, že je génius, a géniovia, skrátka, nepatria k obyčajným ľuďom.

„Najväčším problémom sú však géniovia vedátori, ktorí môžu v záchvate zúrivosti vyhodiť do vzduchu celú zemeguľu,“ dodal Julian vážnym tónom.

„Celkom by ma potešilo, keby aspoň mňa nechal na pokoji a nevyhrážal sa mi, že poletím ako holubička, keď náhodou tresnem dvermi alebo keď sa Timmy, nedajbože, rozbreše,“ vzdychla si George.

„Musí si predsa udržiavať kondičku!“ zaceril sa Dick. „Predstav si, že by vyšiel z cviku!“

„Somár jeden,“ zasmiala sa George. „Ideme do vody, decká? Chce si ešte niekto zaplávať?“

„Ani nie. No nezaškodilo by ale ľahnúť si na breh a nechať sa omývať vlnami,“ navrhol Dick. „Už je zo mňa pečenka.“

„Vábna predstava,“ ozvala sa Anna. „No nezabúdaj – čím väčší si rozpálený, tým je voda studenia.“

„Podťe, decká!“ zavelil Dick. „Švihom, lebo si vyvesím jazyk a rozdychčím sa ako Timmy.“

Zašli až na samý breh, ľahli si a vystavili telá hravým vlnkám.

„Juj, voda je ľadová!“ zapišťala Anna. „Vravela som vám. Vedela som, do čoho idem! Musím si zvyknúť – nevydržím ležať, najprv si v nej iba posedím!“

Čoskoro však už všetci vylihovali v morskej plytčine, natiahnutí ako žaby, a s odlivom sa podchvíľou posúvali čoraz hlbšie a hlbšie do vody. Bol to úžasný pocit – more im chladnými prstami pohľadzalo rozhorúčené telá a vracalo sviežosť do žíl.

Zrazu sa Timmy rozbrechal. Nebol s deťmi vo vode, zostal povyše na suchom piesku. Nevidel dôvod, prečo by mal vylihovať v morskej vode. George zdvihla hlavu.

„Čo sa deje?“ čudovala sa. „Nevidím nikoho ani nič podozrivé.“

Aj Dick však čosi začul. Vystrelil do sedu.

„Pánabeka, mám dojem, že na nás zvoní. Znie to ako zvoniec z Kirrinovskej chalupy!“

„Preboha! Že by už bol obed?! To nie je možné!“ zhrozila sa Anna.

„Ale je!“ zvolal Julian a skočil na rovné nohy. „No, prosím! Takto to dopadne, keď si hodinky nechám v mikine. Nemal som zabudnúť, že čas v Kirrine beží oveľa rýchlejšie než kdekoľvek inde!“

Vybehol hore brehom a vylovil z vrečka hodinky.

„Už je jedna!“ vykrikol. „Vlastne bola pred minúťou! Švihom! Už aj tak prídeme neskoro!“

„Dočerta!“ zlostila sa George. „Sme nahratí. Mama nás za to nepochváli. Tí dvaja vedci tam už stopro sedia!“

Náhľivo si pozbierali veci a bleskovo sa hnali domov. Ku Kirrinovskej chalupe to bol, našťastie, iba

kúsok. O chvíľu už celí zadychčaní prebehli cez bránku. Pred domom parkovalo obrovské americké auto, jeden z najnovších modelov. Nebolo však kedy skúmať ho!

Deti sa nečujne vkradli dnu cez záhradnú bránku. Georgina mama im už šla oproti, očividne nahnevaná.

„Veľmi nás to mrzí, teta Fanny,“ spustil Julian. „Prosím vás, nehnevajte sa. Beriem všetko na seba. Je to moja vina. Iba ja mám hodinky.“

„Prišli sme *strašne* neskoro?“ pípala Anna. „Hostia už jedia? Nechcete, aby sme si iba vzali košík s jedlom a hneď sa aj vyparili?“

„Nie, nie, pokrútila hlavou teta Fanny. „Váš strýko je ešte, našťastie, aj s priateľmi vo svojej pracovni. Už som raz zvonila, ale vôbec ma neprekvapilo, že nevzali zvonec na vedomie. Privolala som vás, lebo rátam, že sa každú chvíľu zjavia pri stole, a nechcem, aby sa váš strýko rozčúľil, že ste nedodržali slovo a neprišli pozdraviť hostí.“

„Otcovi priatelia na nás predsa nebývajú zvedaví,“ nadhodila George.

„To máš tak. Jeden z nich má dcérku o niečo mladšiu než ty, George. Tuším je mladšia aj od Anny,“ vysvetľovala teta Fanny. „A tak vás chcel všetkých vidieť, lebo jeho dcéra bude od septembra chodiť do tej istej školy ako vy.“

„Tak to sa ideme hodiť do glancu,“ začal Julian, no v tej chvíli sa dvere pracovne otvorili a zjavil sa v nich strýko s dvoma chlapmi.

„Á – to sú vaše deti?“ zvolal jeden z mužov a zastal.

„Práve sa vrátili z pláže,“ náhlivo vysvetľovala te-
ta Fanny. „Musia sa trochu upraviť. Hneď sa...“

„Ježišmária! Nemáte sa za čo ospravedlňovať!
V živote som nevidel také decká! Sú fantastické!
PEFEKTNÉ!“

Mal správny americký prízvuk a v očiach nadše-
nie. Deťom bol na prvý pohľad veľmi sympatický.
Vzápätí sa zvrtol ku Georginmu otcovi.

„Všetky sú vaše? Musíte byť na ne veľmi pyšný!
Vyzerajú tak zdravo – sú krásne opálené! Bože môj,
aj moje! Berte by sa zišlo trocha bronzu.“

„Nie, nie sú všetky moje,“ ozval sa strýko Quen-
tin, zjavne zhrozený z tej predstavy. „Iba toto je
moje,“ vyhlásil a vzal George okolo pliec. „Ostatní
sú moji synovci a neter.“

„Nuž, musí sa uznať, je to fešák,“ vyhlásil Ame-
ričan a postrapatil Georgine krátke kučery. George
síce neznášala, keď jej niekto takto prejavoval ná-
klonnosť, no keďže si ju dotyčný splietol s chlapcom,
šťastne sa zacerila na svet!

„Moja dcérka bude chodiť do vašej školy,“ priho-
voril sa zahraničný vedec Anne. „Pomôžeš jej tro-
chu, však? Nebude to pre ňu ľahké. Musí sa najprv
oťukať v novom prostredí.“

„Pomôžem jej, nebojte sa,“ prisľúbila Anna hluč-
nému robustnému Američanovi, čo si zaraz získal
jej sympatie. Vôbec nevyzeral ako vedec. Druhý
chlap zato áno. Mal guľatý chrbát, na nose okulia-
re a neprítomný pohľad, upretý kamsi do diaľky,
akoby vôbec nevnímal, čo sa okolo neho deje – na-
vlas ako strýko Quentin.

Domáci pán po chvíli usúdil, že už bolo dosť prázdnych rečí, a posunkom naznačil deťom, aby sa chytro vytratil z izby.

„Podťe, najeme sa,“ pozýval ku stolu oboch návštevníkov. Druhý chlap za ním zaraz vyrazil, no veľký Američan sa ešte chvíľku zdržal. Zašmátral vo vrecku saka, vylovil mincu a podal ju Anne.

„Kúpte si nejaké sladkosti,“ usmial sa. „A postarajte sa mi o Bertu, dobre?“

Potom sa stratil v jedálni a riadne zaplesol za sebou dvere.

„Pánafera – ten tomu dal! Čo asi povie oco na tie tresky-plesky?“ chichúňala sa George. „Sympoš, však? To auto vonku je zrejme jeho. Pochybujem, že by mohlo patriť tomu druhému. Prekvapilo by ma, keby sa vôbec vedel bicyklovať, nieto riadiť také fáro!“

„Počúvajte, deti, vezmite si košík s jedlom a už nech ste preč!“ súrila ich teta Fanny. „Teraz na vás nemám čas, musím sa venovať hostom!“

Teta Fanny schytila košísko s jedlom, zverila ho Julianovi a vytratila sa do obývačky. To už áno, toľko jedla! Ledva ho vládzem uniesť! vrazil si chlapec v duchu a na tvári sa mu usadil šťastný úsmev.

„Podťe, decká. Vidí sa mi, že si vystrojíme hostinu! Zaradťe spiatočku! Švihom, banda! Vraciame sa na pláž!“

2.

Nočný návštevník

Päťka raz-dva zbehla dolu na pláž a Julian otvoril košík. Našiel v ňom úhľadne zabalené chlebíky, keksíky a čokoládu. Vo vrecku boli umyté sladké slivky a na pitie dve fľaše limonády.

„Z domáceho sirupu!“ potešil sa Dick a vybral ich. „A priamo z chladničky. A toto je čo? Pánečku, ovocný koláč – kusisko koláča! My sa máme!“

„Hav,“ otvorene súhlasil Timmy a oňuchal košík.

V hneedom mastnom papieri mu voňali psie kre-kery, šťavnatá kosť a miska paštéty. George rozbalila Timov proviant.

„Toto som zabalila pre teba. Tuším sa sluší poďakovať.“

Timmy nelenil a z vďaky ju tak výdatne poobli-zoval, až ho napokon musela prosiť, aby prestal.

„Hod' mi uterák, Ju!“ zavolala. „Celá som od slín. Choď preč, Timmy, stačilo. Už si sa dostatočne poďakoval! Odíd', vravím ti. Ako ti mám natrieť na kre-kery paštétu, keď ustavične pcháš ňufák do misky?!“

„Strašne ho rozmaznávaš,“ poznamenala Anna. „No dobre, dobre, nezazeraj na mňa, George. Súhlasím, že si to *zaslúži*. Prosím ťa, Timmy, urob mi láskavosť a ber si tú svoju kosť – zapácha mi rovno pod nosom!“

O chvíľu sa už všetci napchávali sardinkovými chlebíkmi s paradajkami a potom zasa vajíčkovými s hlávkovým šalátom. Napokon sa pustili do ovocného koláča a zapili ho limonádou.

„Nechápem, načo treba v lete vôbec variť. Človeku celkom postačí suchá strava!“ uvažoval nahlas Dick. „Len si predstavte, že strýko s tetou a tí dvaja vedci teraz šrotujú pri stole horúce jedlo a vonku páli slnko! Povedzte, nie je nám tu lepšie?“

„Celkom sa mi rátal ten veľký Američan,“ ozvala sa George.

„Jasnačka! Ako by aj nie, všetci vieme prečo,“ smial sa Dick. „Má to u teba, veď si ťa splietol s chalanom. Ešte si z toho nevyrástla, George?“

„Timmy sa chce dostať ku koláču!“ zvolala Anna. „Chytró, George, zabráň mu v tom!“

Po pikniku svorne vylihovali na piesčitej pláži. Julian sa pustil do zdĺhavého rozprávania, ako s Dickom nejakým trikom dobehli svojho triedneho učiteľa. Trocha ho prekvapilo, že sa nikto nezasmial ani na zábavných miestach, nuž si sadol, aby zistil, čo je vo veci.

„Všetci drichmú!“ zamrmlal znechutene. Vzápätí spozornel a naraz s Timom zbystril sluch. Doľahol k nim akýsi rachot.

„Američan zrejme túruje to svoje fáro. Je tak, kamoško?“ prihovoral sa psovi Julian. Potom vstal. Po ceste, čo viedla pozdĺž pobrežia, sa prehnalo veľké auto a vzdalovalo sa závratnou rýchlosťou.

Horúci deň bol ako stvorený na leňošenie. A Pätka mu ho veru spokojne zasvätila. Veď po dlhom čase boli všetci znova spolu. Čoskoro si naplánujú rôzne akcie, no prvý deň v Kirrine sa opäť vžívali do staronovej zostavy, šantili s Timom a ako vravel Dick, trošku sa „oľukávali“.

Dick s Julianom strávili celý mesiac v cudzine, Anna bola v tábore a potom doma aj s kamarátkou zo školy. George prázdninovala sama v Kirrine. Nečudo, že sa všetci veľmi tešili na spoločné tri týždne, čo zostali z prázdnin. Na tri týždne v Kirrine pri mori, na krásnu pláž, na kúpanie, člnkovanie aj na čarovný ostrovček v Kirrinovskom zálive!

Prvé hodiny v rozprávkovom kraji sa vskutku podobali bájnemu snu, a keď z neho deti precitli, začali si plánovať výlety a zábavné akcie.

„Znova sa vyberieme na Kirrinovský ostrov,“ navrhol Dick. „Už sme tam neboli celú večnosť.“

„Pôjdeme na ryby do Račej zátoky,“ povedal Julian.

„A preskúmame zopár jaskýň v útesoch,“ pridala sa George. „Priznám sa, už som si to naplánovala, no potom som si povedala, čo tam budem robiť sama, veď to nie je nijaká zábava.“

Tretí deň ráno, keď práve zastieli postele, zazvonil telefón.

„Zdvihnem to!“ oznámil Julian okoliu a rozbehol sa k telefónu. Z druhého konca linky sa ozvalo naliehavým tónom:

„Kto je to? Ach, to si ty, Julian – Quentinov synovec, však? Počúvaj, chlapče, odkáž tvojmu strýkovi, že ho navštívim dnes večer – áno, dnes. A veľmi neskoro. Povedz mu, aby ma počkal. Musím s ním hovoriť v súrnej veci.“

„A nechcete sa s ním dohovoriť sám?“ prekvapil sa Julian. „Rád vám ho zavolám, ak chvíľku počkáte...“

Spojenie sa však už prerušilo. Julian bol z toho trochu zmätený. Chlap sa vlastne ani nepredstavil, ale spoznal ho po hlase. Volal ten veľký usmievavý Američan, s ktorým sa zoznámili pred dvoma dňami. Čo sa len mohlo stať? Prečo bol taký rozrušený?

Julian odbehol za strýkom, no nenašiel ho v pracovni, a tak zašiel za tetou.

„Teta Fanny, mám pocit, že som práve dohovoriť s tým veľkým Američanom, čo tu bol predvčerom na obede. Vravel, aby som odkázal strýkovi Quentini, že za ním príde dnes večer, a vraj veľmi neskoro. Nech naňho strýko počká, že je to veľmi dôležité.“

„Panebože!“ zhrozila sa teta. „Azda tu len nechce prenocovať? Kam ho len uložíš? Ved' už nemáme voľnú izbu.“

„Nič také nevravel. Mrzí ma, teta, že vás nemôžem informovať do detailov, ale keď som mu chcel navrhnúť, že skočím po strýka Quentina, zložil mi uprostred vety.“

„Trochu záhadné! A aj trochu nepríjemné,“ šomrala teta. „Kam ho, preboha, dám, ak bude chcieť zostať na noc? Neprekvapilo by ma, keby prifrčal na tom svojom autiaku rovno o polnoci. Zostáva mi len dúfať, že sa neobjavili nejaké problémy v projekte, na ktorom teraz pracuje tvoj strýko. Tá vec má nesmierny význam.“

„Možno strýko má telefónne číslo toho Američana. Brnkne mu a dozvie sa, čo je vo veci,“ hľadal dáke rozumné riešenie Julian. „A kde je vlastne strýko?“

„Zdá sa mi, že si odskočil na poštu,“ povedala teta. „Dobre, Julian. Len čo sa vráti, vybavím tvoj odkaz.“

O záhadnom telefonáte informoval Julian aj ostatných. Dick sa náramne potešil.

„Fajn, minule som nemal čas prezrieť si to fantastické fáro. Dnes teda ani nejdem spať. Počkám si na Američana a potom skočím dolu a trocha preskúmam ten jeho model. Stavím sa, že prístrojovú dosku má poriadne vyčáčkanú, stopro tam bude milión gombíkov a páčok!“

Záhadný telefonát prekvapil aj strýka Quentina. Na rozdiel od ostatných však bezmála obvinil Juliana, že nezískal detailné informácie.

„Čo ten môže chcieť?“ dožadoval sa vysvetlenia, ani čo by Julian musel byť v obraze! „Veď som s ním všetko dohodol. *Všetko!* Všetci traja máme rozdelené úlohy. Mne tentoraz pripadla najmenej dôležitá, jemu však najdôležitejšia. Vzal predsa so sebou všetky výpočty; nezostal tu ani jeden papier. A teraz